

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 17739/19
23.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Минић, председника већа, Снежане Бјелановић и мр Николе Китаровића, чланова већа са саветником Маријом Скоко, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа адвокат Милан Петровић из Ниша, Трг Синђелића 1, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења, број: 47-04-00341/2018-39 од 30.07.2019. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 23.03.2023. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Нови Београд I, број:47-00/2018-сл од 07.02.2018. године (став 1. диспозитива), одбијен је захтев тужиоца за признавање трошкова управног поступка (став 2. диспозитива.). Ожалбеним решењем одузета је, од овде тужиоца, роба по спецификацији која је у прилогу решења, укупне вредности 2.209.735,00 динара.

У тужби, поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 01.11.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је оспорени акт неправилан и да је његова садржина супротна Закону о општем управном поступку. Указује да се тужени у образложењу оспореног решења позива на одредбу члана 47. став 1. Закона о порезу на доходак грађана, будући да је ставом 2. истог члана законодавац оставио могућност да се пословне књиге чувају ван пословних просторија пореског обвезника. Истиче да роба која је затечена у пословном простору тужиоца делом представља експонате добијене од добављача, односно изложбену предмете који нису намењени продаји. Истиче да у вези чињеничног стања констатованог у спорном

записнику од стране првостепеног органа неправилно и непотупно утврђено, без присуства овлашћених лица тужиоца, те је повређен члан 130. став 1. тачка. 3 наведеног Закона, будући да нису испуњени услова за одузимање предметне робе. Указује да је на предметном локалу писало локал у припреми, па је очигледно да фирма још увек није званично отпочела са обављањем делатности, као и да радница која је затечена у предметном локалу била на пробном раду, те није могла имати статус овлашћеног лица чиме је повређена одредба члана 127. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Истиче да тужени није ценио све жалбене наводе, нити их је у оспореном решењу констатовао, из ког разлога је повредио Закон о општем управном поступку. Доказ о постојању документације која прати робу која се налазила у објекту и која је пописана из техничких разлога није могла бити стављена на увид приликом теренске контроле. Са наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да му накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 33.000,00 динара, као и судске таксе.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења. У погледу навода тужбе да тужени није ценио све наводе жалбе, истиче да је у оспореном решењу оценио све жалбене наводе, а опреза ради навео је да остали наводи жалиоца нису од утицаја на другачије решење у тој управној ствари. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа које су садржане у списима предмета ове управне ствари, које су од значаја за предмет спора, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, проистиче да је у поступку првостепене контроле код, овде тужиоца, сачињен записник о теренској контроли број 00020/2018-0132-001 од 07.02.2018. године и записник о утврђивању чињеничног стања у поступку одузимања робе број 47-0020/2018-0132-сл. од 07.02.2018. године, на које порески обвезник, овде тужилац, није имао примедбе, да је првостепени орган утврдио да је код тужиоца, овлашћено лице ББ стављала у промет робу која није прописано евидентирана у пословним књигама или другим евиденцијама, да је контролом утврђено да је наведено овлашћено лице продало женске чизме у износу од 14.500,00 динара пореским инспекторима, а да за тај промет није издат фискални рачун, да је дата изјава да ће достављена документација о пореклу робе бити достављена за дан – два, да је првостепени орган закључио да контролисани порески обвезник, овде тужилац, вршио продају – промет женске и мушке одеће, бунде, јакне, чизмице, каишеве, да поступајућим инспекторима није ставио на увид доказ о набавци добара, па је извршен попис робе, да је утврђено да на дан вршења контроле порески обвезник, овде тужилац, нема доказе, рачуне, отпремницу за робу која је прометована, те је су се стекли услови за одузимање робе у складу са одредбом члана 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, на основу чега је донето ожалбено решење. Испитујући ожалбено решење у оквиру жалбеног навода, тужени је оценио да су неосновани наводи жалбе да је локал био у припреми, из разлога што је локал радио, у њему је извршена продаја робе инспекторима, потом враћен новац за продату робу, као и да прибављена изјава од овлашћеног лица пореског

обвезника ББ, да је продату робу усмено пријављивала ВВ и да не постоји писмена евиденција о продаји, иде у прилог чињеници да локал није био у припреми. Даље је тужени као неосноване оценио и наводе жалбе да је роба затечена у објекту делимично роба пореског обвезника, а делимично експонати који су добијени од добављача који се користе као узорак и модел приликом уговарања продаје, будући да порески обвезник није пружио доказе у смислу члана 51. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и да порески обвезник у пореској контроли није саопштио инспекторима да се улазна документа не налазе у објекту и да пословне књиге води друго лице, а како то истиче у жалби. Тужени је оцењујући и доказ достављен уз жалбу рачун отпремницу 000071/18 од 08.02.2018. године, нашао да се иста не може прихватити као доказ о постојању рачуна, односно отпремнице као улазног документа, из разлога је одредбом члана 35. Закона о трговини ("Службени гласник РС" број 53/10...10/13) прописано да је трговац дужан да поседује исправе о производњи, односно набавци, превозу, складиштењу и продаји робе, као и исправа којима се потврђује испуњеност услова у погледу својства робе када је то прописано посебним законом, а како у конкретном случају наведени рачун отпремница не садржи регистарски број возила, ни име возача, као и доказ да је роба превезена, нити потпис возача, те како не постоји евиденције и докази о пријему и складиштењу робе, односно како постоји дата изјава овлашћеног лица ББ да је продату робу усмено пријављивала ВВ и да не постоји писмена евиденција о продаји, тужени је оценио као неосноване наводе жалбе о постојању документације која прати робу, па је порески орган по оцени туженог правилно поступио у складу са одредбом члана 44. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, посебно имајући у виду да порески обвезник за робу која ставља у промет мора да поседује основну документацију. На основу свега изнетог, применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...95/18), тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02...95/18), прописано је да у току пореске контроле порески инспектор одузме робу у случају када се врши производња робе ради стављања у промет, односно када се врши промет робе, а роба није прописно евидентирана у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама;

Одредбом члана 47 .став 1. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС " број 80/02...95/18) прописано је да обвезник из члана 32. овог закона дужан да пословне књиге и друге књиговодствене исправе држи у пословној просторији, док је ставом 2. прописано да кад је вођење књиговодства поверено професионалној рачуноводственој фирми, књиге и друге исправе о финансијском пословању могу се чувати у просторијама те фирме.

Одредбом члана 35 .став 1. Закона о трговини ("Службени гласник РС " број 53/10...10/13) прописано је да је трговац дужан да поседује исправе о производњи, односно набавци, превозу, складиштењу и продаји робе (фактура, царинска исправа, отпремница, складишница и сл.), као и исправе којима се потврђује испуњеност услова у погледу својства робе када је то прописано посебним прописима, док је ставом 2. прописано да робу у превозу морају да прате исправе из става 1. овог члана које су у непосредној вези са њеним превозом, а ставом 3. прописано је да исправе из става 1. овог члана морају бити у оригиналу или копији, односно у писаној или електронској

форми, док је ставом 4. прописано да је трговац дужан да поседује исправе о продаји услуга, као и исправе које према посебним прописима прате пружање одређених услуга.

Имајући у виду наведено и цитирану законску одредбу, правилно је, по оцени суда, тужени орган оспореним решењем без повреда правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца као неосновану, правилно налазећи да је првостепени орган након законито проведеног поступка одлучне чињенице утврдио потпуно и несумњиво и на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе правних прописа на које се позвао. Ово стога што је у току поступка несумњиво утврђено да је решење Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Нови Београд И, број:47-00/2018-сл од 07.02.2018. године, којим је одузета, од овде тужиоца, роба по спецификацији, донето правилном применом одредбе члана 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ово са разлога јер је у поступку контроле утврђено да нема доказа, рачуна нити отпремнице за робу која је прометована, а која није прописано евидентирана у пословним књигама или другим евиденцијама. Стога је и по оцени овог суда, правилно тужени орган закључио, да је правилно првостепени орган поступио када је од тужиоца одузео робу по спецификацији, таксативно побројаној, дајући за то јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Доносећи одлуку суд је ценио све наводе тужбе, али код напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер не доводе у сумњу законитост оспореног решења, будући да тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на одлуку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је, имајући у виду успех тужиоца у овом спору, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), које се сходно примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.03.2023. године, 21 У 17739/19

Записничар
Марија Скоко,с.р.

Председник већа - судија
Јасмина Минић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

